ANCHETA noastră

VA PUTEA GIMNASTICA SĂ URCE DIN NOU PE PODIUM?

De cîțiva ani, gimnastica de performanță din țara noastră, mai ales cea feminină, se află în plină actualitate. Dar, din păcate, nu e vorba de actualitatea succeselor, a victoriilor de răsunet, a rezultatelor de prestigiu european sau mondial. E actualitatea dezbaterilor ,a discuțiilor de redresare, de îmbunătățire a performanțelor, de revenire la un nivel care a consacrat cu ani în urmă gimnastica noastră feminină pe plan mondial. Ieri, vorbeam de medalii olimpice și mondiale, de locuri fruntașe în arena internațională, iar azi, de rămînere în urmă, de insuccese, de înfrîngeri la scoruri severe. De medalii, nici vorbă...

Ce s-a întîmplat, care sînt explicațiile acestui fenomen, ce trebuie făcut pentru ca gimnastica să reocupe pozițiile pierdute — iată probleme care frămîntă pe cei ce iubesc acest sport, pe specialiști.

Ziarul nostru dorește să le vină în ajutor, organizînd o dezbatere care își propune să investigheze cele mai intime resorturi ale gimnasticii, să caute răspunsuri la numeroasele probleme de stringentă actualitate ale acestei ramuri sportive. Invitîndu-i să-și spună părerea pe unii dintre cei mai competenți activiști pe tărîmul gimnasticii — antrenori, profesori de educație fizică, sportivi fruntași, activiști sportivi — ne exprimăm convingerea că vor fi elucidate multe din aspectele întunecate ale acestui sport, că vor putea fi găsite cele mai rezonabile soluții pentru, ceea ce ne-am obișnuit să numim, redresare. Pe baza dezbaterilor, a propunerilor ce vor fi formulate, sperăm că organele în drept vor adopta acele măsuri care se vor dovedi cele mai utile în cadrul eforturilor de îmbunătățire a activității de gimnastică, măsuri așteptate cu legitimă nerăbdare de antrenori și sportivi.

Așadar: CARE SÎNT CAUZELE CARE AU DETERMINAT NIVELUL SCĂZUT DE AZI AL GIMNASTICII NOASTRE DE PERFORMANȚĂ?; CE MĂSURI PRECONIZAȚI PENTRU REDRESAREA EI?

Dăm cuvîntul primilor participanți la dezbaterea noastră și-i anunțăm pe cititori că paginile ziarului le stau la dispoziție. Așteptăm păreri și propuneri despre problema supusă discuției.

Cadre de specialitate
-mai bine pregătite
-mai judicios repartizate

După opinia mea, cauzele care au determinat rămînerea în urmă a gimnasticii noastre sînt complexe și ele privesc, între altele, aspecte organizatorice, de instruire, sistemul competițional.

Să mă refer, mai întîi ,la problemele organizatorice. Principalele verigi ale mișcării noastre sportive nu reușesc să asigure o unitate organizatorică și continuitatea metodică absolut necesare în procesul de instruire. Cu foarte puține excepții, în școlile generale nu există create condiții bune pentru practicarea gimnasticii, astfel ca această ramură sportivă să cuprindă un mare număr de copii de 9—14 ani. Între secțiile de copii și cluburile universitare nu există unități organizatorice intermediare care să asigure cadrul necesar de lucru pentru gimnaștii de performanță. Astfel că, din punctul de vedere al gimnasticii, cluburile universitare nu primesc decît extrem de puține cadre de la licee. Fără excepție, secțiile de gimnastică sînt adevărate cenușărese ale cluburilor, cu toate indicațiile care se dau ca gimnasticii să i se acorde tot creditul. Și faptul se explică, în primul rînd, prin lipsa unui calendar competițional mai bogat, prin anii îndelungați care trebuie parcurși pînă la realizarea marii măiestrii. În aceste împrejurări, mulți conducători de cluburi se îndreaptă, cu prioritate, spre jocurile sportive, în care rezultatele se obțin cu mult mai mare ușurință. Școlile sportive, menite a fi adevărate pepiniere de campioni, nu-și justifică existența în actuala formă de organizare, pentru că mai degrabă ele realizează niște cifre contabilicești decît sportivi de valoare republicană și mondială. În fine, la acest capitol, să menționez ca nejustificate, dăunătoare chiar, unele inițiințări și desființări pripite de cluburi (de exemplu Banatul) care creează mari greutăți, derută chiar, în rîndurile antrenorilor.

Sînt, desigur, multe de spus și în ceea ce privește procesul de instruire, neajunsurile lui. Mai întîi, e de semnalat penuria de cadre de specialitate pe frontul gimnasticii, pentru că nu puțini absolvenți I.C.F. cu specializarea gimnastică au... dezarmat, trecînd la alte sporturi. În raport cu alte țări, calificarea antrenorilor noștri este insuficientă, în orice caz nu la nivelul cerințelor actuale ale gimnasticii mondiale. Doar puțini au fost „fericiții" care au beneficiat de condiții prielnice pentru a vedea cum se lucrează, după ce metode, în țările cele mai avansate, fapt ce explică, în ultimă instanță, cronica lipsă de cunoștințe a celor mai mulți dintre antrenorii români. Materialele care se trimit de la federație cluburilor și asociațiilor sportive sînt întotdeauna rămase cu 2—3 ani în urma realității internaționale, fapt ce face ca mulți antrenori să lucreze empiric, uneori chiar ca acum 10—15 ani! Filmele, chinogramele, plasele elastice, trambulinele elastice, precum și alte aparate ajutătoare figurează mai mult în dările de seamă decît în dotarea secțiilor de gimnastică. Nu există o publicație de specialitate, deși despre ea se discută de ani de zile, iar utilitatea ei este unanim recunoscută. Aș dori să mă refer și la următorul fapt, care mi se pare de-a dreptul paradoxal. La consfătuirile cu specialiștii gimnasticii se dă de fiecare dată o altă linie orientativă privind selecția și pregătirea copiilor și juniorilor, iar programul de instruire și categoriile de clasificare se schimbă atît de des, încît niciodată nu se va putea aprecia cît de bune sînt unele sau altele. De multe ori, munca cu copiii este privită ca un scop în sine, din dorința de a se raporta superiorilor „realizări cifrice". Nimeni nu urmărește ca încă de la copii selecția să fie corespunzătoare, ca cei legitimați la un club sau la o asociație să dorească cu adevărat (și să aibă perspective) de a ajunge sportivi de performanță. Chiar și puținele cadre bune pe care gimnastica noastră le are nu sînt repartizate în mod judicios: mai ales în centrele universitare se petrece următorul fenomen: cei mai buni antrenori lucrează în institute de învățămînt superior (cu gimnaști plafonați, fără perspectivă), în timp ce la copii și juniori întîlnim antrenori, profesori sau instructori lipsiți de experiență, fără bagajul de cunoștințe cerut. Mi se pare de-a dreptul de neînțeles că fostele gimnaste nu lucrează neapărat în această ramură, nu își aduc de loc contribuția la ridicarea gimnasticii pe o treaptă superioară.

Dorim cu toții ca gimnastica noastră să se reintegreze între sporturile fruntașe din țara noastră, să aspire din nou la o poziție fruntașă pe plan internațional. Pentru a realiza aceasta, se impun următoarele măsuri:

— înființarea, în marile orașe, a unor cluburi de gimnastică, care să reunească toate forțele, umane și materiale, într-un singur tot; asigurarea acestor cluburi cu o dotare materială bună;

— federația de specialitate să fie încadrată cu cîțiva specialiști care să îndrume și să controleze riguros activitatea desfășurată în orașele de provincie; de asemenea, forul de specialitate să nu se preocupe numai de echipele naționale, ci să se gîndească și la restul activității;

— antrenorilor să li se creeze condiții să vadă mai multe concursuri internaționale, pentru a-și ridica nivelul cunoștințelor profesionale; să se organizeze schimburi de experiență, dar nu mereu pentru unii și aceiași, ci pentru cît mai mulți antrenori;

— să nu ne limităm să copiem la infinit de la alții; e necesar ca federația să elaboreze o linie orientativă proprie, adaptată condițiilor noastre specifice, care să ducă la crearea unei școli românești de gimnastică.

prof. Cornel BALIȚĂ
președintele C.R.E.F.S. Banat

În plin efort

Foto: V. Bageac

Antrenorii să răspundă de munca lor

Deși mai importante sînt propunerile, nu pot să nu mă refer și la cîteva cauze care au determinat actualul nivel scăzut al gimnasticii noastre. Sintetizîndu-le, cred că ele sînt următoarele:

— renunțarea, timp de mulți ani, la sistemul competițional care asigura elevilor o activitate bogată, de-a lungul unei mari perioade într-un an;

— numărul insuficient de antrenori care lucrează la unele cluburi puternice, cu posibilități, cum ar fi, de pildă, Dinamo București (unde la secția masculină activează un singur antrenor), sau Viitorul București;

— multe școli care sînt dotate cu săli de gimnastică nu au aparatura necesară, iar nu în puține locuri aparatele care există sînt lăsate într-o stare jalnică; ca să nu mai spunem că un mare număr de școli nu au condiții corespunzătoare pentru practicarea gimnasticii;

— școlile sportive nu pot desfășura o muncă eficientă din punct de vedere calitativ din cauza normelor elaborate de Ministerul Învățămîntului, care prevăd pentru fiecare profesor grupe alcătuite dintr-un număr prea mare de elevi-sportivi, ceea ce dăunează unei munci de instruire la cel mai ridicat nivel; ca atare, selecția e slabă, rezultatele — la fel;

— un prea mic număr de antrenori lucrează cu pasiune și dăruire; or, în gimnastică aceasta e esențial;

— retribuirea antrenorilor este slabă, fapt ce face ca mulți dintre ei să prefere profesoratul.

Din cele amintite mai înainte se desprind, cu siguranță, și unele măsuri ce ar trebui adoptate. Cred că, în folosul gimnasticii românești, al redresării ei, se impun următoarele:

— înființarea în marile orașe, a unor internate (centre de pregătire) pentru elevi, după exemplul altor țări care au și făcut deja acest lucru;

— analizarea, în mod regulat, a muncii desfășurate de antrenori, pentru ca fiecare să dea socoteală de activitatea sa pe o anumită perioadă de timp;

— lărgirea loturilor reprezentative și promovarea dintr-un lot în altul pe bază de concurs;

— întărirea secțiilor de la cluburile cu tradiție și cu condiții materiale bune cu un număr mai mare de antrenori;

— organizarea, în perioadele de vacanță școlară, a unor tabere comune de pregătire cu gimnaști și gimnaste din țările unde acest sport a repurtat succese incontestabile (U.R.S.S., Cehoslavacia, Ungaria, R. D. Germană etc.);

— dotarea sălilor de gimnastică cu aparatură de calitate superioară, care să contribuie la buna pregătire a gimnaștilor fruntași;

— o considerabilă îmbunătățire a sistemului competițional ,prin programarea unor variate concursuri școlare (inter-orașe, inter-regiuni, chiar inter-țări), atît pentru copii cît și pentru juniori, care ar stimula mult pregătirea lor la un nivel superior;

— editarea caietelor de gimnastică, pentru îndrumarea cadrelor de specialitate din țară din punct de vedere metodic și pentru informarea cu ultimele noutăți pe plan mondial;

— un mai mare sprijin din partea catedrei de specialitate de la I.C.F. și a profesorilor de educație fizică cu specializarea gimnastică.

Sînt doar cîteva păreri, dar care pot fi luate în considerație la elaborarea unor măsuri concrete și eficiente de îmbunătățire a gimnasticii noastre de performanță.

prof. Mircea BĂDULESCU
antrenor la „Viitorul"

Centrele de gimnastică — o soluție cu mari perspective

Gimnastica! Aceasta e chiar viața mea și aș putea să scriu volume întregi, despre acest sport căruia, timp de peste 40 de ani, m-am dedicat cu toată pasiunea de care am fost capabil. Acum, ar trebui să trăiesc din amintiri, așa cum fac alții de vîrsta mea. Dar, inima nu mă lasă. Cei peste 60 de ani nu mă sperie. Dimpotrivă, mă mobilizează, mă determină să-mi aduc contribuția, în continuare, la ridicarea pe o treaptă superioară a acestei ramuri sportive. Pentru că, din păcate, gimnastica este în prezent rămasă în urmă și este nevoie de un efort susținut pentru a o redresa.

Firește, mă întreb care sînt cauzele care au dus la situația de azi. Și nu e de loc greu să le găsesc. Cea mai mare greșeală care s-a făcut e aceea că foarte, foarte mulți ani toate privirile federației, ale celor mai buni specialiști din țara noastră au fost îndreptate spre loturile reprezentative, neglijîndu-se aproape total secțiile de performanță din provincie. Consecințele — le vedem azi. Nu mă pot împăca cu gîndul că mulți dintre valoroșii noștri gimnaști de ieri, care au colindat lumea și au văzut foarte multe lucruri interesante, nu-și aduc contribuția de care sînt capabili la înviorarea activității de gimnastică. Mă gîndesc, de pildă, la componentele echipei feminine de acum un deceniu, la Orendi și la alții. Nu-mi pot închipui cum asemenea oameni valoroși, care ar putea fi extrem de utili în această perioadă, stau în expectativă, privind pasiv la eforturile care se fac pe plan național pentru readucerea gimnasticii în linia întîi a activității de performanță. Nu pot să nu-mi pun întrebarea: cu cine să redresăm gimnastica, cu ce cadre? Pentru că, mulți profesori de educație fizică de specialitate înclină spre alte ramuri sportive, mai ușoare, lăsînd multe locuri goale în asociații și la cluburi. Să mă refer și la procesul de instruire. La ora actuală, el se desfășoară după o metodică eterogenă, nu există un manual care să îndrume, să explice masei mari a specialiștilor lucruri strict necesare, noutățile survenite pe plan mondial în procesul de instruire. Școlile, această bogată rezervă de cadre, nu constituie încă, din păcate, un cadru adecvat pentru desfășurarea unei activități corespunzătoare, fie din lipsa unor condiții materiale, fie datorită unor neajunsuri organizatorice.

Avînd în vedere cele arătate anterior, cred că se impune adoptarea unor măsuri eficace, hotărîte, a căror aplicare să ducă la îmbunătățirea activității de gimnastică. Între acestea, mă gîndesc la următoarele măsuri:

— înființarea unor centre de gimnastică în orașele cu mare pondere industrială, încadrate cu specialiști de înaltă calificare, mi se pare o soluție cu mari perspective, căci exemplul Orașului Gheorghe Gheorghiu-Dej este elocvent;

— de asemenea, cred că e absolut necesară organizarea unor internate pentru gimnaști și gimnaste (copii, juniori, seniori și maeștri), după modelul celor create pentru tinerii talentați la muzică sau la coregrafie;

— editarea, cu ajutorul catedrei de specialitate de la I.C.F., a unui manual metodic;

— mai multă dăruire și pasiune din partea profesorilor și antrenorilor de gimnastică;

— crearea de condiții pentru ca gimnastica să fie practicată în proporții de masă în școlile generale, de copii în vîrstă de 8—14 ani;

— acordarea unei mai mari atenții sportivilor din mediul rural, care, din păcate, în prezent nu prea sînt luați în considerație.

Albin MORARIU
maestru emerit al sportului

Anchetă organizată de Constantin MACOVEI

O zi prin sălile de sport bucureștene

În aceste zile mercurul termometrelor este în continuă scădere, în multe regiuni ale țării a nins, iar zilele trecute viscolul a așternut zăpada în troiene pe străzile Capitalei. După încheierea sezonului competițional, sportivii și-au mutat sediul pregătirilor de pe stadioane în săli. Pentru a vedea cum decurg antrenamentele ne-am deplasat în două săli bucureștene („Constructorul" și „Floreasca II"), efectuînd „fotografia" unei zile obișnuite de lucru: 4 ianuarie a.c.

ZIUA BUNĂ SE CUNOAȘTE DE DIMINEAȚĂ

Sala Constructorul — ora 7. La comanda antrenoarei Ana Preda, pe una din liniile terenului de baschet, se aliniază 20 de fete. Sînt junioarele echipei Constructorul, viitoarele înlocuitoare ale jucătoarelor primei formații a clubului, care activează în divizia A a campionatului feminin. În program este prevăzut ca antrenamentul să se încheie la ora 8.30. Dar echipa de handbal a Școlii sportive nr. 2 (care are ore în continuare) este plecată în tabără și sala rămîne liberă. Astfel, tinerele baschetbaliste ale Constructorului își prelungesc plăcerea antrenamentului pînă la ora 10. Își pot permite aceasta; sînt în vacanță și nu au de făcut lecții pentru după-amiază.

Ziua începută cu entuziasm a continuat (cu excepția unei pauze din timpul prînzului, asupra căreia vom reveni) cu antrenamente în ritm intens pînă seara tîrziu. S-au perindat prin sală: formațiile de volei Voința — masculin (antrenor Gh. Cîrjanovschi), Constructorul — feminin (instructor Ervin Cosma) și echipa feminină de baschet a Clubului sportiv școlar (antrenor Emil Manea). Luminile sălii au putut fi stinse de-abia la ora 22,30.

...DAR NU ÎNTOTDEAUNA

Sala Floreasca II a fost pînă anul trecut — cînd s-a inaugurat cea de la Steaua — baza nr. 1 a atletismului nostru din timpul iernii, loc de desfășurare a concursurilor republicane pe teren acoperit. Acum, aici lucrează atleții de la Clubul sportiv școlar, de la Rapid, Constructorul, precum și unele grupe de la Școlile sportive nr. 1, 2 și 3.

În dimineața amintită, totul a decurs normal. De la ora 9, prin sală s-au perindat — antrenîndu-se cu rîvnă — peste 50 de atleți, în majoritate juniori: 25 de alergători și săritori de la C.S.Ș. (antrenori Teodor Ionescu și Elena Samungi), 8 prăjiniști de la Școala sportivă 3 (antrenor Traian Nicolau), 5 alergători de la asociația sportivă P.T.T. (antrenor Dumitru Paraschivescu), 13 aruncători de la Rapid (antrenor Cristache Barta).

După-amiază însă, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută. Întrucît în programul afișat pe peretele sălii este scris, albastru pe alb: „Zilnic, între orele 14.30—17,30 TENIS", ne-am prezentat la sală la ora 17,15, pentru a fi martori la începerea — peste un sfert de ceas — a antrenamentelor de atletism. Dar, intrînd pe poarta Complexului sportiv, am întîlnit în curte un grup de 14 atleți de la P.T.T. care, împreună cu antrenorul lor, D. Paraschivescu, erau angrenați într-o aprinsă discuție. Ei ne-au arătat un bilet lipit pe ușa

vestiarului, avînd următorul conținut: „Se aduce la cunoștința sportivilor și antrenorilor care fac antrenamente în sala de atletism că azi 4 ianuarie 1968 sala este închisă pentru renovarea pistei între orele 17—22". Semnatar: ADMINISTRAȚIA. Curios că o asemenea operație, care cere destul de mult timp, nu a putut fi anunțată mai din vreme. Și mai curios este însă că, la ușa care dă direct spre sală (pe care era lipit un bilet cu conținut similar) apăruseră în mod subit, tot în intervalul din timpul prînzului, niște perdele de culoare închisă. Deoarece în cei aproape 15 ani de existență a sălii Floreasca II nu am văzut niciodată perdele la geamul acelei uși, apariția lor acum ne-a contrariat și ne-a stîrnit curiozitatea. Ne-am lipit nasul de geam și, privind cu atenție, printr-un mic orificiu al perdelei, am zărit pe pista „în renovare" patru persoane care... jucau tenis. Și, culmea, era vorba de cîțiva activiști ai C.N.E.F.S.! Ar fi fost interesant de aflat dacă cei patru tenismani știau că aproape 20 de tineri atleți (între timp veniseră și prof. Mihai Marinescu, cu elevii săi de la C.S.Ș.), unii locuind tocmai în cartierul Berceni, au trebuit să plece fără a face antrenamentul, și, de asemeni, ce a determinat schimbarea programului și a destinației sălii în ziua respectivă? Oare federațiile de tenis și atletism, care-și au sediul în aceeași clădire, nu pot cădea de acord asupra programului acestei săli, pentru a nu se produce perturbări în pregătirea sportivilor?

DE N-AR FI FERESTRELE...

Promiteam mai sus că vom reveni asupra unei pauze din programul de folosire a sălii Constructorul. Despre ce este vorba? În perioada vacanței o parte din grupele de handbal ale Școlii sportive nr. 2, precum și unii dintre profesori au fost trimiși în tabere. Deci, în lipsa lor, programul sălii cunoaște unele pauze — așazise „ferestre" — aparent justificate. O asemenea „fereastră" s-a ivit și joia trecută — ziua raidului întreprins de noi. Se pune însă întrebarea: absolut toți handbaliștii și profesorii de la Școala sportivă nr. 2 au plecat în tabără? Nu a rămas chiar nimeni în București, sau cei care au rămas consideră că nu mai este necesar să se antreneze?

Și la sala Floreasca II, cele 90 de minute (13—14,30) rezervate Liceului nr. 35, cu program de educație fizică, au suferit o metamorfoză, devenind o... „fereastră".

Oare în săptămînile vacanței școlare sălile de sport trebuie să stea goale ore întregi în fiecare zi? Și apoi, dacă unii elevi sînt plecați în tabere, ceilalți nu ar putea fi atrași tocmai acum spre practicarea sportului? Ce părere au secțiile de învățămînt și conducerile școlilor din raioanele respective?

★

Se știe că numărul sălilor de sport de care dispune Capitala nu este prea mare. Cele existente sînt, firesc, foarte solicitate, iar planificarea folosirii lor în mod judicios constituie o problemă permanentă a conducerii cluburilor și a altor proprietari de săli.

Cînd se cunoaște că într-o anumită perioadă se pot crea noi posibilități de utilizare, toți factorii răspunzători trebuie să colaboreze pentru exploatarea maximă a bazei sportive respective.

Organizarea unor competiții rezervate pionierilor și școlarilor, a unor concursuri sportive cu premii, sînt doar cîteva din formele de atragere a tineretului în practicarea sportului. Iar dacă actuala vacanță de iarnă a elevilor s-a terminat, să nu dăm uitării învățămintele de acum, pînă la următoarea vacanță a studenților și a școlarilor, din primăvară.

Gh. CIORANU
Adrian IONESCU

Foileton — CEA MAI MARE FARSĂ A ANULUI!

— Anchetă personală —

Anul trecut, cronicarii sportivi au organizat fel de fel de anchete: care a fost cel mai bun atlet, cel mai bun înotător etc. Bineînțeles, nici subsemnatul n-a stat cu mîinile în sîn. Văzînd, însă, că s-au epuizat toate subiectele, toate sporturile, am organizat o anchetă cu tema: „Care a fost cea mai mare farsă sportivă a anului?" Succes colosal! 11 513 scrisori și 412 telefoane. Ultimul, de la Federația română de haltere:

— Alo! Dv. organizați o anchetă cu tema „Care a fost cea mai mare farsă sportivă a anului 1967?"

— Eu! spun.

— Ei, bine, cea mai mare farsă sportivă ni s-a făcut nouă! Știți sala de haltere de la complexul sportiv „23 August"?

— O știu.

— Nu mai e sală!

— Dar ce este?

— Serviciul financiar!...

— Cum, dom'le, sala aceea ultramodernă, cu oglinzi mari de cristal, cu trei podiumuri, cu scripeți pentru forță, cu cadru izometric, cu spaliere, cu... Sala aceea frumoasă a fost transformată în birou?

— Verificați!...

Îmbrac imediat paltonul și fug pînă la „23 August".

— Nu vă supărați, aici e sala de haltere?

— Aici a fost sala de haltere!

— Și acum?

— Păi, nu vedeți?

— Ba văd: spaliere, oglinzi...

— Birouri, fișiere! completează omul.

— Ale cui?

— Ale noastre. A, e rîsul naibii cînd vine pauza de prînz cu cele 5 minute de gimnastică: nea Mișu lucrează la spaliere, fetele exersează în fața oglinzii! Ca să nu mai vorbesc de cei care se văd mîncînd porții duble, triple, după cum stau în fața oglinzilor. Unii s-au și îngrășat... Apropo: aveți ceva de decontat?

A doua zi din nou un telefon tot de la halterofili:

— Ați văzut?

— Văzut!

— Deci, cea mai mare farsă sportivă a anului nouă ni s-a făcut. Așa-i?

— Nu știu încă. Să vedem ce spune clasamentul final.

— Cu alte cuvinte, nu sîntem pe primul loc?

— Știți, farsa ar fi destul de frumoasă, dar...

— Dar, ce?

— Îi lipsește ceva. Cum să vă explic, cînd îi pui unui coleg o plesnitoare în țigară, se cheamă că ai făcut o farsă. Dacă, însă, plesnitoarea îl lasă și fără sprîncene, atunci...

— Pe noi ne-a lăsat fără sală!

— Am înțeles și repet: a fost o farsă frumoasă, dar nu ieșită din comun. Adică, nu aspiră la locul întîi în clasament.

— Ne-au mutat într-o semimagazie, la Floreasca II, unde fac antrenament de forță și înotătorii și unde ne-au ruginit halterele!

— Asta v-a mai ridicat cu cîteva locuri în clasament...

— Am fost scoși și de sub tribunele de la „Republicii", unde am avut o altă sală frumoasă de haltere.

— Degeaba: sînteți doar pe locul doi!

— Încă o vorbă: beneficiarii ultimei noastre săli — cea de la „23 August" — sînt (culmea!) funcționarii... întreprinderii de exploatare a bazelor sportive.

— Eh, asta-i cu totul altceva! Ați sărit iar pe locul întîi. Bravo! Asta zic și eu farsă! E cea mai grozavă din tot anul!

Vasile TOFAN